

Karácsonyi kérdések

Szűcs Sándor
www.apcsele29.hu

Miről is beszéljek most ebben a néhány percben?

Talán arról, mekkora csoda az, hogy Isten Fia megszületett karácsonykor, a pásztorokról, a háromkirályokról, és mondjam el a szokásos karácsonyi történetet? – Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne.

Akkor talán arról, hogy a karácsony a szeretet ünnepe? Az ajándékokról, amivel megajándékozunk egymást, meg arról, hogy ennek éppen az az alapja és eredete, hogy az Isten megajándékozott minket? – Ez mindi igaz, bár az nagy baj, hogy sokan csak karácsonykor szeretik egymást, és csak karácsonykor ajándékoznak – mégsem erről szeretnék most beszélni.

Inkább egy sokkal-sokkal egyszerűbb dolgot hadd mondjak el Istenről magáról.

Ezen a világon a legtöbb ember hiszi, hogy van Isten. Ha tíz embert megkérdeznék az utcán, kilenc azt mondaná: igen, hiszek Istenben. Ez jó, de sajnos még kevés, hiszen az Úr Jézus maga mondja: ezt még az ördögök is hiszik.

Ma nem az a kérdés, hogy van-e Isten – ma az a kérdés, hogy milyen az Isten?

De ezt honnan tudhatom?

Holnap, vagy holnapután talán mesélünk valakinek, egy barátunknak erről a koncertről, erről a gyülekezetről – mire megkérdezi: van ennek a gyülekezetnek pásztorja? – Persze hogy van. Láttuk, hallottuk, beszélt is vagy negyed órát, kedves fiatalember, jó magas, egyébként tényleg aranyos :-)) – De kiderül ebből, hogy milyen is vagyok én? Hogy milyen ennek a gyülekezetnek a pásztorja?

De meg is fordíthatom ezt: (megkérdem egy látogatótól, hogy hívják, mi a foglalkozása, és mi a kedvenc étele) – de megismertem őt ebből a három egyszerű válaszból? Vajon megismertem a szokásait? Az értékrendjét? Hogy mit tart jónak és mit rossznak? Hogy mit szeret, mitől boldog, és mi az, ami elszomorítja?

Ismerem a nevét – de nem ismerem őt magát.

Mert mi kell ahhoz, hogy megismerjük egymást? Idő. Sok-sok tartalmasan együtt töltött idő. Sok kérdés és sok válasz. Közös munka és közös kikapcsolódás. Hosszú beszélgetések, és bizalom, hogy ezek a beszélgetések őszinték legyenek. Problémák, amikben kiderül, hogy mennyire számíthatok rá, vagy ő mennyire számíthat rám.

Ebből a három mondatból nem ismertük meg egymást – csak bemutatkoztunk.

Nos, a legtöbb ember ugyanígy van Istennel is.

Azt hiszi, ismeri, csak mert tudja a nevét, és tudja, hol lakik. (Templomokban.)

De ez még nem ismeret, annak csak a kezdete, a felszíne. Mert azt nem tudja, hogy milyen az Isten? Nem tudja, hogy mit tart jónak és mit rossznak. Minek örül, és mitől szomorodik meg. Hogy a problémák között lehet-e számítani rá, vagy nem. Azt nem tudja, hogy mire képes, mit tud tenni, és mi az, amit nem tesz meg helyettünk, mert éppen tőlünk várja.

Sokan vannak, akik azt hiszik ismerik az Istent, de nem beszélgetnek vele. Nem töltenek el vele sok-sok időt. Nem engedik, hogy elmondja magáról, hogy ilyen is valójában, és nem kíváncsiak arra sem, hogy Ő milyennek lát bennünket. Nem hallják beszélni, és ők sem beszélnek hozzá. Nem osztják meg vele sem az örömeiket, sem a problémáikat. Az elsőt megtartják maguknak, a másodikat megoldják maguk, ha tudják. Nem ismerik az igazságait, vagy nem ismerik annyira, hogy igazodjanak is hozzá.

Hiszik, hogy van Isten, de nem tudják milyen Ő valójában.

Ez a mai világ ilyen: név, mobilszám, email-cím. Ennyit tudunk a legtöbb emberről a környezetünkben. Nem jut idő a beszélgetésre, nem jut idő a tartalmas barátságokra, nem jut idő az emberekre, csak a tárgyainkra meg a munkánkra – és nem jut idő Istenre sem.

Pedig éppen ez a karácsonyi üzenet: ember, ne rohanj el Isten mellett, ne hidd, hogy ismered Őt, amíg nem láttad a tetteit, amíg nem hallottad a szavát! Ne csak a nevét kérdezd, hisz azt tudod: Jézus, kérdezd, hogy milyen is Ő valójában! Mert Isten eljött hozzád, hogy megismerhesd. A Bibliában beszél, csak beszél önmagáról. Elmondja, milyen is ő, hogy minek örül és minek nem, hogy mi az igazság, és mi a hazugság, hogy a bűn és mi a kegyelem, hogy mi a halál és mi az élet. És közben elmondja azt is, hogy milyen az ember, mi van a szívében – és milyen lehet az ember, ha nem rohan el mellette, hanem valóban megismeri az Istent.

Erre persze nem elég ez az áhítat. De lehet egy jó barátságnak a kezdete. És mától kezdve lehet kérdezősködni, beszélgetni az Istennel.

A legtöbb ember úgy éli le az életét, hogy igazán senkit nem ismert meg. Nem volt egy igazi barátja, akivel együtt mozdult volna a szíve, mire a gyermekek felnőnek, rájövünk, hogy azt hittük, ismerjük őket, mégis olyan kevéssé értjük már a gondolkodásukat – és legtöbbször Istene sem lett, mert Isten számukra csak egy név vagy egy elvont fogalom volt.

De miért jó ez nekünk?

Boldoggá tesz az, akit nem ismerek meg? Akit nem hallgatok meg? Akivel nem beszélgetek? Boldoggá az tud tenni, akit a keblemre ölelek, akinek bizalmat adok, akihez hűséges lehetek, akivel az életemet oszthatom meg. Az ilyen ember és az ilyen Isten az, aki számít valamit.

Ne mondjuk azt felelőtlenül, hogy én már ismerem az Istent. Legalább ilyenkor karácsonykor jusson eszünkbe: Isten valóságos személy. Jézus Krisztusban eljött közénk. Van neve, vannak érzései, van véleménye a világról, van terve, vezet hozzá egyetlen út, megszólítható és ő meg akar szólítani bennünket. Kijelenti akaratát, és várja, hogy miután megismertük, engedelmeskedjünk is neki.

Nem egyforma minden ember, aki ezt állítja, egy embert sem ismert meg. Ha valaki ismeri Simon Pistit, az abból nem tudja, hogy én milyen vagyok.

És ugyanígy nem egyformák az Istenek sem. Aki ezt állítja, egyetlen Istent sem ismert meg. Egyikre sem volt még igazán kíváncsi, egyikkel sem töltött el annyi időt, hogy valóban megismerhesse. – De a legtöbb isten önmagáról nem is mond semmit. Csak elvárja, hogy tiszteljék. Nem így a mi Istenünk, az egyetlen élő Isten! Ő szeretne beszélni hozzánk, hogy megismerhessük Őt – erről szól a Biblia. Nem csupán egy könyv, aki ezt gondolja, a Bibliát sem ismeri – az Isten szava. Nem róla szól, hanem Ő szólal meg benne. És erről szól a karácsony is: megszületett az Isten Fia, hogy bebizonyítsa, törődik velünk, szeret minket, számíthat nekünk, érdeklik a problémáink. Lehetett vele sok időt eltölteni, megkérdezni, hogy mi a jó és mi a rossz, lehetett vele együtt örülni, táncolni a kánai menyegzőn, és látni,

mennyire a társunk tud lenni az Isten – és lehetett látni a golgotai kereszten értünk és helyettünk meghalni, és látni, hogy mennyit ér az Istennek az ember!

Mit ünnepelünk tehát karácsonykor? Azt, hogy végre megtudhatjuk, milyen is az Isten!